

Arrest

**nr. 157 575 van 2 december 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 juli 2013 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 juli 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 januari 2015 en op 25 februari 2015.

1.3. Op 7 mei 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 mei 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een bij UNRWA geregistreerde Palestijn. U bent geboren in Koeweit, uw vader was daar tewerkgesteld, en bleef er tot 1990. In 1990 begon u uw studies elektronica in Libanon. U vestigde zich in het Nahr-el-Bared kamp. Na uw studies opende u een elektronicazaak in het kamp. Na het uitbreken van de oorlog in uw kamp in 2007 vestigde u zich een jaar in Tyr. Daarna keerde u aanvankelijk naar Nahr-el-Bared terug, waar u uw zaak opnieuw opstartte. U huurde er een garage. Doordat de levensomstandigheden er te ongezond waren, besloot u in 2012 naar het vlakbij gelegen Baddawi kamp te verhuizen, waar u met veel moeite – het kamp is overbevolkt – een eigen appartement kon huren. Intussen bleef u uw zaak in het Nahrel-Bared kamp runnen. Na de oorlog rendeerde uw zaak echter niet voldoende, waardoor u zich genoodzaakt zag om bijkomende professionele activiteiten te ondernemen. Zo werkte u onder meer tijdelijk bij internationale NGO's of bedrijven. Dankzij deze bijkomende activiteiten verdiende u voldoende. In februari 2013 begonnen twee mannen van de partij Jabha al Chaabieh al Kiada al Aama naar uw winkel te komen. Ze stelden vragen over uw elektronica en vroegen u onder meer of u bepaalde systemen kon installeren. Uiteindelijk vroegen ze u om bij een bekend Hamaslid en tevens klant van u een spionagesysteem op zijn satellietontvanger te installeren. U weigerde, ondanks dat er een serieuze geldsom tegenover stond. U wilde zich immers zover mogelijk van politieke zaken afhouden. In april 2013 lieten ze u weten dat hun baas door uw weigering erg ontstemd was. Sindsdien begon u problemen te krijgen. Als u 's avonds laat na uw werk in het Baddawi kamp, waar u woonde, aankwam, dan moest u langs het partijbureau passeren. Toen u passeerde, kreeg u van onbekende partijleden commentaar. Op een dag hoorde u dat een persoon, die zich voor het partijbureau bevond, zijn mes tegen de muur wette. De persoon die hem vergezelde vroeg hem waarom hij dat deed. U hoorde hem luidop antwoorden dat er een varken moest doodgestoken worden. Enkele dagen hierna werd uw zoon het slachtoffer van een geweldincident op school. Drie jongens gooiden naar hem een steen en uw zoon moest voor verzorging naar het ziekenhuis. Toen u dit dezelfde dag in de loop van de namiddag vernam, trok u onmiddellijk naar de dokter die uw zoon behandeld had. Hij stelde als bewijs van het incident een medisch attest op. Met dit attest trok u de volgende dag naar de schooldirectie. De directeur gaf u mee dat de drie jongens, die van een andere school kwamen, werden berispt. Het ging om twee broers en een familielid van hen. De directeur deelde u ook hun naam, die u intussen bent vergeten, mee. U sprak uw goede vriend Y.(...) hierover aan en zo vernam u dat de ouders van die jongens ook actief waren binnen de partij. Het geweldincident moest dus als dreigement naar u toe gezien worden. In de loop van de twee weken daarop hoorde u, toen u voor het partijkantoor passeerde, verschillende keren het geluid van een wapen dat werd geladen. Ook dit interpreteerde u als een bedreiging. Uiteindelijk werd u in de loop van juni 2013 zelfs beschoten. Toen u hierna thuiskwam, vertelde u alles aan uw echtgenote. Jullie besloten dat u uit Libanon moest vertrekken. Aanvankelijk onderzocht u de mogelijkheid om met heel uw familie te vluchten, maar dit bleek te duur te zijn. U verliet dus alleen met behulp van een smokkelaar Libanon. Op 15 juli 2013 vroeg u in België asiel aan. Sinds uw verblijf in België ging u enkele keren naar een psychotherapeut, die bij u posttraumatische stress vaststelde. U verklaarde omwille van uw probleem met de partij Jabha al Chaabieh al Kiada al Aama niet naar Libanon te kunnen terugkeren. Bovendien had u recent vernomen dat Hamas een nieuwe regel heeft uitgevaardigd. Mensen die geassocieerd worden met het Westen mogen gedood worden. U heeft in het verleden voor een aantal westerse NGO's gewerkt en u vroeg asiel aan in Europa waardoor u ook hierom vreesde gedood te worden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaas legde u de volgende documenten neer: uw oude en nieuwe UNRWA Family Registration Card; uw oude en nieuwe Palestijnse identiteitskaart; uw huwelijksakte; een kopie van het reispaspoort van uw echtgenote; kopieën van de geboorteaktes van uw echtgenote en kinderen; kopieën van de identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen; een medisch attest d.d. 30 mei 2013 ter staving van de verwondingen van uw zoon opgelopen in een gevecht met drie jongens; een attest van de school van uw zoon waaruit blijkt dat uw zoon van school veranderde; drie huurcontracten onder meer van uw zaak en van uw appartement; twee diploma's; een foto van uw elektronicazaak; verschillende documenten ter staving van uw professionele activiteiten onder meer voor de Franse NGO 'Première Urgence'; een brief van uw psychologe d.d. 5 juni 2014 waaruit blijkt dat u aan posttraumatische stress lijdt; een medisch attest d.d. 4 februari 2014 waaruit blijkt dat u slaapproblemen heeft; en een internetartikel waaruit blijkt dat emigratie uit Gaza/Palestina ten stelligste wordt afgeraden. U legde tevens een USB-stick neer met een aantal recente internetartikelen over de veiligheidssituatie in (het noorden van) Libanon, met verschillende foto's van de tijdens de oorlog van 2007 in uw kamp aangerichte vernielingen en met enkele foto's van uw professionele activiteiten als elektronicaspecialist. Uw advocaat legde tot slot nog een bundel neer met algemene rechtsleer in verband met de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in de Belgische

asielprocedure voor Palestijnse vluchtelingen uit Libanon en met algemene informatie over (de vernietiging van) het vluchtelingenkamp Nahr-el-Bared.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal (CGVS) blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkreeg (CGVS I, p. 6). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u de door u geschetste illegale reisroute niet aannemelijk heeft weten te maken. U verklaarde met uw eigen paspoort (waarin dankzij uw smokkelaar een Turks visum werd aangebracht) van Beiroet naar Turkije gevlogen te hebben en van daaruit, met een ander, vals, paspoort naar een u onbekende luchthaven in Europa te hebben gevlogen. U had echter bijzonder weinig informatie betreffende uw reis naar België en de door u gebruikte reisdocumenten. Zo wist u niet met welk soort visum u van Beiroet naar Turkije reisde en wist u niet in welke luchthaven of in welke stad u daar bent aangekomen. U wist evenmin met welke luchtvaartmaatschappij u toen reisde. Voorts wist u niet van welk land het paspoort was waarmee u vanuit Turkije naar Europa reisde, welke identiteit u volgens dat paspoort had en of er in dat paspoort een visum was aangebracht. Uw smokkelaar heeft u dit immers niet verteld. Verder wist u niet naar welk land u vanuit Turkije reisde (CGVS I, p. 11-13). Naast het feit dat het ongeloofwaardig is dat u noch de stad in Turkije van waaruit u vertrok, noch uw eindbestemming kende, is uw zeer gebrekkige kennis betreffende de inhoud van uw reisdocumenten echter hoogst bevreemdend en weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat meermaals grondig ondervraagd te worden omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig ondervraagd worden over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere hiermee verbonden verplichtingen. Gelet op dit grote risico kan redelijkerwijze verwacht worden dat, indien u Turkije werkelijk met een vals reispaspoort zou hebben verlaten, u meer details zou moeten kunnen verstrekken over deze door u gebruikte reisdocumenten. Deze vaststellingen doen dan ook vermoeden dat u op een andere manier heeft gereisd dan u op het Commissariaat-generaal vertelde. Dit ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u door de partij Jabha al Chaabieh al Kiada al Aama werd gezocht, omdat u weigerde samen te werken en voor haar te spioneren.

Zo heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk werd uitverkoren om een spionagesysteem op de satellietontvanger van A.(...) S.(...), een voornaam Hamaslid, te plaatsen. In dit verband is het immers hoogst merkwaardig dat de twee partijleden die u vroegen om het spionagesysteem te installeren u nooit naar uw politieke overtuigingen hebben gepolst. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zich ten aanzien van uw klanten altijd politiek en religieus zo neutraal mogelijk opstelde (CGVS II, p. 11), waardoor de twee partijleden logischerwijs uw (gebrek aan) politieke overtuigingen niet via derden konden vernemen. U bevestigde overigens expliciet dat de twee partijleden uw politieke overtuiging niet kenden (CGVS II, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat het in een dergelijke context in principe had gekund dat u een politieke overtuiging had die nauw aansloot bij de politieke ideeën van Hamas, i.e. de partij van A.(...) S.(...) bij wie u een spionagesysteem had moeten plaatsen, zei u

plotsklaps dat de twee partijleden heel goed wisten dat u neutraal was en geen [politieke] voorkeur had (CGVS II, p. 12). Deze wijziging in uw verklaringen is, gelet op uw expliciete verklaring even daarvoor dat de twee partijleden hiervan niet op de hoogte waren, niet geloofwaardig. Ook uw verklaring dat A.(...), een van de twee partijleden, u reeds lang kende en daarom zou weten dat u neutraal bent doet hieraan geen afbreuk daar uit uw verklaringen, en zoals reeds werd aangestipt, duidelijk blijkt dat u uw politieke opinie nooit uitte en u in de loop der jaren verschillende opvattingen/voorkeuren kan hebben gehad (CGVS II, p. 11). Dat de twee partijleden u zouden gevraagd hebben om een spionagesysteem te plaatsen zonder naar uw politieke ideeën en/of overtuiging te polsen, is niet aannemelijk. Dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u met aandrang werd gevraagd een spionagesysteem te installeren, blijkt tot slot uit een kleine, maar significante, tegenstrijdigheid. Daar waar u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde dat de twee partijleden gedurende een bepaalde periode dagelijks twee keer langskwamen om u te vragen alsnog het spionagesysteem te installeren (CGVS I, p. 15), zei u bij het tweede gehoor plots dat het nooit gebeurde dat ze meermaals op een dag langskwamen (CGVS II, p. 13).

Aangezien u niet meteen aannemelijk gemaakt heeft dat u gedwongen werd om een spionagesysteem te installeren, komt tevens de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen hierdoor danig op de helling te staan. Dit blijkt tevens uit een tweetal voorname tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Terwijl uit de chronologie van uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor duidelijk blijkt dat de bedreiging met een mes – er werd een mes tegen de muur gewet waarbij gezegd werd dat een varken moest doodgestoken worden – **voor** het incident waarvan uw zoon op school het slachtoffer werd plaatsvond (CGVS I, p. 15), gaf u tijdens uw tweede gehoor aan dat de bedreiging met een mes **enkele dagen na het incident op school** plaatsvond. U stelde expliciet dat dit incident op school de eerste concrete bedreiging was gericht aan u en uw familie (CGVS II, p. 4). Hiermee geconfronteerd, wijzigde u uw verklaringen en zei u dat het incident toch voor het incident op school plaatsvond (CGVS II, p. 20). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg hiervoor worden beschouwd. Verder zei u tijdens uw eerste gehoor dat u in de loop van juni 2013 werd bedreigd met een wapen: uw belagers schoten in uw richting **op de grond** (CGVS I, p. 15-16). Bij uw tweede gehoor zei u echter dat de kogel **langs u ter hoogte van uw borstkas scheerde en in de rolluik van een gesloten winkel** terecht kwam (CGVS II, p. 7-8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u uw eerste verklaringen (CGVS II, p. 20). Een afdoende uitleg gaf u echter niet.

Dat u uw problemen niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit het feit dat u geen overtuigende bewijzen heeft neergelegd. U legde weliswaar een medisch attest neer ter staving van het incident waarvan uw zoon op school het slachtoffer werd. Aan dit attest kan echter geen bewijswaarde worden gehecht. U verklaarde dat u dit attest dezelfde dag van het incident bij de arts die uw zoon na het incident had behandeld ging halen om er eventueel later mee naar de school, de politie of het leger te kunnen gaan (CGVS I, p. 21-22). Het is in deze context dan ook weinig aannemelijk dat de arts dit attest in het Engels en niet in het Arabisch opstelde. Voorts valt de inhoud van dit attest niet in overeenstemming te brengen met uw verklaringen. Daar waar in het attest, dat werd opgesteld op 30 mei 2013, te lezen staat dat uw zoon tien dagen daarvoor, i.e. op 20 mei 2013, werd behandeld, blijkt uit uw verklaringen dat u het attest dezelfde dag van het incident ging halen (CGVS I, p. 21). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u dat u het attest dezelfde dag ging halen. U dacht onder meer aan een fout (CGVS I, p. 21). Gelet op het feit dat de datum waarop het attest werd opgesteld, i.e. 30 mei 2013, wél correct genoteerd werd, is uw uitleg dat de arts, die dit attest zou opgesteld hebben, zich nauwelijks twee zinnen later van datum zou vergist hebben, niet meteen aannemelijk. Overigens is het merkwaardig dat in dit attest twee verschillende handschriften te zien zijn. Aangezien u dit attest neerlegde om uw problemen ten gevolge van uw weigering om een spionagesysteem te installeren aan te tonen en er aan dit attest niet de minste bewijswaarde kan gehecht worden, komt de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen wederom op de helling te staan.

Verder kan er gewezen worden op een aantal merkwaardigheden die de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen nog verder op de helling zetten. Zo zei u aanvankelijk dat uw vriend Y.(...), aan wie u het incident dat uw zoon op school meemaakte vertelde, louter op basis van de familienaam van de jongens die uw zoon hadden aangevallen – een familienaam die u overigens merkwaardig genoeg niet meer kende – wist dat de familie behoorde tot de partij die wou dat u het spionagesysteem op S.(...)'s satellietontvanger zou plaatsen. Gevraagd of alle mensen met die familienaam dan tot die partij behoren, zei u plots dat u ook de voornaam van de vader van de jongens kende. Nochtans had u even daarvoor tot tweemaal toe herhaald dat u enkel de familienaam van de jongens kende (CGVS II, p. 18). Hoe dan ook is het erg opmerkelijk en niet meteen aannemelijk dat, ondanks dat het kamp Nahr-el-Bared maar liefst 30.000 inwoners heeft, uw vriend Y.(...) louter op basis van een (familie)naam wist dat de familie van de jongens die uw zoon aanvielen tot de partij die u belaagde behoorde. Voorts komt het eerder bevreemdend over dat, ondanks dat u reeds met een mes werd bedreigd, dat uw zoon op school

het slachtoffer werd van de partij en dat, toen u langs het partijbureau passeerde, uitgescholden werd en geluiden van wapens die geladen werden hoorde, u telkens u van uw werk terug naar huis wandelde langs het partijbureau bleef passeren en niet van route veranderde, hoewel er een alternatief was. U veranderde pas van route toen u effectief werd beschoten. Uw uitleg hiervoor, met name dat u nooit had gedacht dat de bedreigingen zo ver zouden komen dat ze u dood zouden schieten (CGVS II, p. 7), is, gelet op uw beweringen dat er in uw regio regelmatig tussen politieke fracties geschoten wordt (CGVS II, p. 8), niet meteen overtuigend. Merkwaardig is ook dat u, ondanks uw vrees dat uw zoon, die al eens op school het slachtoffer werd van een geweldincident gepleegd door een familie die tot de partij behoort, iets door de partij aangedaan zou worden (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.8), u uw zoon weliswaar naar een andere school stuurde, maar dat deze school zich in dezelfde straat bevindt als de school waar uw zoon belaagd werd. Uw uitleg hiervoor, met name dat de nieuwe school van uw zoon een aparte ingang heeft (CGVS II, p. 4), is niet meteen overtuigend, aangezien de jongens die uw zoon aanvielen in zijn eerste school ook niet tot die school behoorden (CGVS II, p. 3).

Tot slot had u bijzonder weinig informatie betreffende de evolutie van uw problemen met de partij sinds uw vertrek. Zo wist u niet of uw zoon na zijn problemen met drie jongens zijn belagers nog heeft teruggezien; u heeft het hem immers nooit gevraagd (CGVS I, p. 20). Voorts wist u niet of u sinds uw vertrek nog steeds wordt gezocht. Noch aan familieleden, noch aan uw goede vriend Y.(...), die van uw problemen op de hoogte is en met wie u vanuit België nog steeds contact onderhoudt, heeft u hier ooit vragen over gesteld (CGVS II, p. 15-16). Uw uitleg, met name dat u door deze vraag te stellen problemen voor uw gesprekspartners zou kunnen veroorzaken (CGVS II, p. 15), houdt geen steek. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Dit ondermijnt bijkomend uw geloofwaardigheid.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw vluchtrelaas niet het minste geloof kan worden gehecht.

U legde weliswaar nog een attest d.d. 5 juni 2014 neer van een psychologe, die bij u posttraumatische stress heeft vastgesteld. In het attest worden tevens uw vluchtmotieven beschreven. Hierboven werd echter reeds vastgesteld dat er aan de door u aangehaalde vluchtmotieven geen geloof gehecht kon worden. Overigens is de inhoud van het attest slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met uw op het Commissariaat-generaal geschetste motieven. Volgens dit attest zou u door het leger gevraagd zijn om te spioneren, hetgeen u uit vrees voor de oppositie niet wou doen, om te vermijden dat u tussen twee vuren zou belanden. Op het Commissariaat-generaal gaf u echter nergens aan dat u door het leger werd gevraagd te spioneren. Gelet op het feit dat u de oorzaak van uw posttraumatische stress niet aannemelijk gemaakt heeft, blijkt uit niets dat uw posttraumatische stress verband zou houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook uw vrees dat u ten gevolge van uw asielaanvraag in Europa en ten gevolge van uw professionele activiteiten voor westerse organisaties in Libanon bij terugkeer naar Libanon vermoord zou worden – volgens u vaardigde Hamas een ‘wet’ uit dat mensen die naar Europa vertrokken waren vermoord moesten worden (CGVS II, p. 16-18) – heeft u niet aannemelijk weten te maken. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat uw vrees een fundamenteel hypothetisch karakter vertoont. U had immers geen enkel concreet voorbeeld van Palestijnen die omwille van emigratie naar het buitenland en/of samenwerking met westerse organisaties in Libanon werden gedood (CGVS II, p. 16). U legde in dit verband weliswaar nog een internetartikel neer, dat de gegrondheid van uw vrees zou moeten aantonen. Uit dit artikel blijkt echter hoogstens dat emigratie uit Gaza/Palestina – u bent afkomstig uit een Palestijns vluchtelingenkamp in Libanon – ten stelligste wordt afgeraden. Nergens blijkt dat emigratie verboden zou zijn, integendeel. Uit het artikel blijkt immers dat emigratie in sommige specifieke gevallen zelfs aanvaardbaar is. Bovendien blijkt uit dit artikel nergens dat zij die toch emigreren bestraft zouden moeten worden. Tot slot is het merkwaardig dat u niet eens wist hoe de ‘populair committees’ in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon op de door u beweerde dreiging reageerden; u heeft zich hier bovendien niet eens naar geïnformeerd (CGVS II, p. 17).

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Tevens blijkt dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder

meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied hebben geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Baddawi erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon die in de vluchtelingenkampen in Libanon woont in precaire omstandigheden leeft. Het volstaat dan ook niet enkel te verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar u dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is. U hebt school gelopen en bent gediplomeerd. U had van 1993 tot uw vertrek in 2013 een eigen elektronicazaak in Nahr-el-Bared en had daarnaast nog een aantal bijkomende jobs. Dankzij het geheel van uw professionele activiteiten slaagde u er naar eigen zeggen op voldoende wijze in in uw levensonderhoud te voorzien. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat, indien u geen problemen had gehad, u bij terugkeer naar Libanon gewoon de draad van uw professionele activiteiten weer zou kunnen opnemen; hierboven is echter reeds gebleken dat er aan uw problemen geen geloof kon worden gehecht. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u over een eigen huurappartement beschikte en dat u de huur dankzij uw professionele activiteiten kon betalen. Uw in Libanon achtergebleven familie woont nog steeds in een eigen huurappartement. Dankzij hulp van familie en van u kan dit huurappartement betaald worden. Hoewel uw echtgenote voor de oorlog in Nahr-el-Bared van 2007 werkte, werkt ze sindsdien niet meer. Aangezien u voldoende inkomsten had, was dat immers financieel niet nodig. Ook na uw vertrek uit Libanon anno 2013 ging ze niet uit werken, omdat ze voor de kinderen moet zorgen. Financieel was het vooralsnog niet nodig, omdat u onder meer bij uw vertrek naar Europa een bepaald bedrag achterliet. Verder blijkt dat uw familie toegang heeft tot het UNRWA-onderwijs en de medische zorg aangeboden door UNRWA. Hoewel de (materiële) hulp van UNRWA de laatste tijd (drastisch) werd ingeperkt – onder meer medicatie moet met eigen financiële middelen betaald worden omdat uw familie voor UNRWA ‘niet arm genoeg is’ –, erkende u dat het inperken van de hulp van UNRWA op u geen grote impact had en dat uw familie erin slaagde om bijvoorbeeld medicatie zelf te betalen (CGVS I, p. 2-11; CGVS II, p. 17).

Nergens uit uw verklaringen kan bijgevolg afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Voorts kan een asielzoeker door het CGVS een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politiek moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische militieën uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische militieën in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend

sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw burgerlijke staat, uw status van UNRWA-vluchteling in Libanon, uw opleiding, uw professionele activiteiten en de identiteit en UNRWA-status van uw echtgenote en uw kinderen staan immers niet ter discussie. Dat u huur betaalde, wordt evenmin in twijfel getrokken. Dat uw oudste zoon van school veranderde, wordt niet meteen betwijfeld; de reden van de schoolverandering staat in het door u neergelegde attest van diens school echter niet vermeld. Ook uw slaapstoornissen staan hier niet ter discussie. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u en uw familieleden toegang hadden tot de (UNRWA-)gezondheidszorgen in Libanon. Bijgevolg blijkt uit niets dat u voor uw slaapproblemen in Libanon niet zou kunnen behandeld worden. De door uw advocaat neergelegde bundel en de door u neergelegde recente internetartikelen over de veiligheidssituatie in (het noorden van) Libanon doet evenmin afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw vluchtmotieven, betreffende uw behoorlijke individuele levenssituatie in Libanon en betreffende de actuele situatie in Libanon waarbij geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. Betreffende de vernielingen in het Nahr-el-Bared-kamp in 2007, zoals deze blijken uit de door u neergelegde foto's, kan hieraan nog toegevoegd worden dat u na de oorlog in Nahrel- Bared nog ongeveer zes jaar in Libanon verbleef. Uit niets blijkt bijgevolg dat de oorlog en de vernielingen die hiervan het gevolg waren voor u redenen waren om Libanon te verlaten. Uit uw verklaringen blijkt bovendien duidelijk dat u en uw familie in een nabijgelegen kamp uw leven konden hernemen en dat uw economische situatie, zoals hierboven reeds aangehaald, behoorlijk was.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van de Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 12, 1, a van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 (Kwalificatierichtlijn), voert verzoeker aan dat artikel 1D van het Verdrag van Genève bepaalt dat wanneer de bescherming of bijstand van andere VN-organen of instellingen zoals UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd, de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van UNRWA genoten, van rechtswege zullen vallen onder het Vluchtelingenverdrag, wat betekent dat hen automatisch de asielstatus moet worden verleend. Verzoeker verwijst in dit verband naar het standpunt van UNHCR zoals uiteengezet in de nota van mei 2009 over de toepassing van artikel 1D, bevestigd in het standpunt naar aanleiding van een prejudiciële vraag om toelichting over artikel 12, 1, a) van de richtlijn gesteld door het Hongaars ‘hoofdstedelijk gerechtshof’ in Boedapest aan het Hof van Justitie van de EG in Luxemburg op 26 januari 2009 (zaak C-31/09), waar wordt gesteld dat wanneer een persoon buiten het mandaatgebied van UNRWA verblijft, hij of zij niet langer de bescherming of de bijstand geniet van UNRWA en bijgevolg valt onder artikel 1D, tweede lid, zodat deze persoon automatisch recht heeft op de voorzieningen van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Zulks belet evenwel niet dat de persoon die terugkeert naar het mandaatgebied van UNRWA opnieuw onder de toepassing van artikel 1D, eerste lid van het Verdrag valt. In bepaalde gevallen echter kunnen er redenen zijn waarom de persoon niet terug kan of wil keren naar het mandaatgebied. Verzoeker verwijst ter zake opnieuw naar en hij citeert uit de UNHCR “*Statement on article 1D of the 1951 Convention*” van mei 2009. Deze nota is vooreerst belangrijk omdat er zeer duidelijk in wordt aangegeven dat het niet willen terugkeren in hoofde van de asielaanvrager een gegronde reden vormt om een terugkeer naar de bezette gebieden mogelijk te maken, aldus verzoeker, die hieruit besluit dat de bestreden beslissing faalt in rechte door voor te houden dat het niet willen terugkeren van verzoeker naar de bezette gebieden geen gegronde reden zou vormen waarom het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar het mandaatgebied. Het criterium of de Palestijnse autoriteit het eventueel mogelijk zou kunnen maken

voor verzoeker om terug te keren naar de bezette gebieden determineert immers niet alles. Volgens verzoeker wordt in de nota van UNHCR immers zeer duidelijk aangegeven dat Palestijnse vluchtelingen die niet willen terugkeren naar de bezette gebieden erkend moeten worden als vluchteling. Naar het oordeel van verzoeker wordt in de bestreden beslissing ten onrechte gedaan of er ter zake maar één criterium geldt, namelijk de vraag of het mogelijk zou zijn om terug te keren naar de bezette gebieden. Verzoeker meent dat het onderzoek naar een mogelijke terugkeer van de asielzoeker naar de bezette gebieden volledig losstaat van het onderzoek of de asielzoeker onder artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt. De vraag of hij, als hij dat zou willen (*quod non*), kan terugkeren is volgens verzoeker dus irrelevant om uit te maken of hij valt onder de toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat er *in casu* voor hem geen enkel beletsel is om terug te keren naar het mandaatgebied. De bestreden beslissing houdt immers enkel rekening met stukken uit het administratief dossier waaruit zou blijken dat enkel de mogelijkheid om terug te keren naar het mandaatgebied, determinerend zou zijn. Opdat hij terug zou kunnen keren naar het mandaatgebied, volstaat het volgens verwerende partij dat er voor hem een reisdocument wordt aangevraagd bij de Libanese ambassade te Brussel. Verzoeker herhaalt te dezen dat hij niet kan terugkeren naar de bezette gebieden omdat hij dit niet wil. Het feit dat een terugkeer al dan niet mogelijk is, is volgens verzoeker dan ook irrelevant.

Voorts meent verzoeker dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat artikel 1D van de Vluchtelingenconventie alleen maar in werking zou treden als vastgesteld kan worden dat de asielzoeker het land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omdat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging zou bestaan in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dergelijke interpretatie is volstrekt onlogisch, aldus verzoeker. Als de categorie van asielzoekers die onder 1D van de Vluchtelingenconventie vallen ook cumulatief zouden moeten voldoen aan de eisen gesteld onder artikel 1A, dan heeft artikel 1D naar het oordeel van verzoeker geen zin meer. Verzoeker verduidelijkt dat artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, en bijgevolg ook artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en artikel 12, 1, a) van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 heel duidelijk stellen dat de redenen waarom een asielzoeker het mandaatgebied verlaat, irrelevant zijn bij de vraag of hij onder artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt. Waarom hij Baddawi verliet, doet er volgens verzoeker dan ook niet toe om uit te maken of hij onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt. Het is dus manifest verkeerd dat hij zou moeten kunnen aantonen dat hij om een gegronde vrees het mandaatgebied verliet teneinde onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te ressorteren, aldus verzoeker, die voorts stelt dat iemand die eertijds bescherming ontving van UNRWA maar thans niet meer (omdat hij of zij het territorium verliet waar UNRWA opereert, e.g. het mandaatgebied Baddawi) *ipso facto* als vluchteling dient erkend te worden. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar en citeert hij uitvoerig uit Hailbronner K. (editor), *EU Immigration and Asylum Law – Commentary on EU Regulations and Directives*, Hart Publishing, UK (2010) pg 1113-114 en de “Revised Note on the Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees” van het UNHCR van oktober 2009.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ernstig kan voorhouden dat zijn loutere aanwezigheid in Libanon niet zou kunnen leiden tot een mensonwaardige situatie. Verzoeker meent dat van Baddawi onmogelijk kan gesteld worden dat het veilig zou zijn en hij verwijst in dit verband naar recente verslaggeving omtrent de huidige situatie in Libanon en naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, update 17 april 2015, geldig op 29 mei 2015. Verzoeker wijst erop dat de 12 Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon – en dus ook Baddawi – aan het gezag van de Libanese autoriteiten ‘ontsnappen’ en stelt dat het dan ook voor zich spreekt dat de plaatselijke autoriteiten niet kunnen instaan voor zijn veiligheid. Verzoeker meent dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 1D van het Verdrag van Genève, artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen in Libanon.

Wat betreft zijn reisroute, wijst verzoeker erop dat hij tijdens de gehoren een aantal malen heeft aangegeven dat hij schrik had en dat hij al zijn vertrouwen had gesteld in de smokkelaar die hem naar België heeft gebracht. Zijn enige bekommernis was om ergens naartoe te kunnen gaan waar hij veilig was. Dit verklaart volgens verzoeker waarom hij gedurende de reis zo weinig heeft opgemerkt en waarom hij op bepaalde momenten zelfs niet eens wist waar hij zich bevond en met welk papier hij reisde. Dit doet echter geen afbreuk aan de reden waarom hij gevlucht is, aldus verzoeker.

Waar het door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ongeloofwaardig wordt geacht dat twee partijleden van Jabha al Chaabieh al Kiada al Aama hem vroegen om een spionagesysteem te installeren terwijl zij nooit naar zijn politieke overtuigingen hebben gepolst, benadrukt verzoeker dat hij nochtans meerdere malen heeft aangehaald dat zij wisten dat hij geen politieke voorkeur had en dat hij zich zo neutraal mogelijk opstelde. Zij hadden volgens verzoeker interesse in hem omwille van zijn know-how inzake het spionagesysteem. Niettemin bleef het Commissariaat-generaal tijdens het verhoor van 25 februari 2015 maar aandringen op het feit dat die twee personen toch niet konden weten dat hij geen politieke voorkeur had en probeerden zij hem tot een tegenstrijdigheid te leiden en dit door middel van suggestieve vraagstelling en het aandringen op bepaalde antwoorden, aldus verzoeker, die vervolgens uitvoerig citeert uit het gehoorverslag.

Wat betreft de bedreigingen die hij onderging, meent het Commissariaat-generaal ook dat er een aantal tegenstrijdigheden zaten tussen het verhoor dd. 13 januari 2015 enerzijds en het verhoor dd. 25 februari 2015 anderzijds. Het betreft hier inderdaad een datum die niet klopt, een feit dat chronologisch voor een ander feit wordt gesitueerd in de plaats van erna en het feit dat tijdens één van de bedreigingen een kogel op een rolluik van een gesloten winkel werd geschoten in plaats van op de grond, naar het oordeel van verzoeker evenwel details die er niet kunnen toe leiden dat zijn verhaal volledig ongeloofwaardig zou zijn. Verzoeker acht het dan ook onredelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omwille van deze kleine tegenstrijdigheden zijn volledige relaas ongeloofwaardig acht.

Wat de tegenstrijdigheden en vaagheden in zijn verklaringen betreft, is verzoeker van mening dat, in de mate waarin er zich contradicties en omissies in zijn verhaal voordoen, deze zeker niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag te besluiten. Verzoeker verwijst in dit verband naar rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij tijdens het verhoor ook een aantal keer aangaf dat hij en zijn familie en ook de andere vluchtelingen in de kampen Nahr el-Barad en Baddawi al sedert een bepaalde periode veel minder hulp krijgen van UNRWA en dat ook de omstandigheden er verre van kwalitatief zijn. Volgens het Commissariaat-generaal is er in dit opzicht geen probleem aangezien volgens het Commissariaat-generaal de UNRWA op heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Er zou ook een strategisch plan zijn om de impact van het Syrisch conflict in de buurlanden op te vangen. Voorts meent het Commissariaat-generaal dat zijn individuele situatie in het kamp behoorlijk is (ook al wordt erkend dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Baddawi erbarmelijk kunnen zijn). Het Commissariaat-generaal veronderstelt dat zijn situatie behoorlijk is aangezien hij school heeft gelopen en een diploma heeft. Ook het feit dat hij een eigen elektronicazaak had in Nahr-el-Bared, dat hij over een huurappartement beschikte en dat zijn echtgenote niet uit ging werken wordt aangegrepen om te stellen dat zijn situatie in het kamp behoorlijk is. Het Commissariaat-generaal houdt hierbij volgens verzoeker echter geen rekening met (1) de algemene situatie in de kampen Nahr-el-Bared en Baddawi zoals onder meer blijkt uit het rapport COI Focus – Libanon Leefomstandigheden in Palestijnse kampen dd. 29 januari 2014, waaruit blijkt dat de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon worden beschouwd als de meest armoedige in het Midden-Oosten, dat de Syrische vluchtelingencrisis deze situatie alleen nog maar erger maakte, dat door de toestroom aan Syrische vluchtelingen de druk op de kampen, waar de armoede en ontberingen reeds aanzienlijk waren, steeds groter wordt, dat de vluchtelingenkampen thans tot de meest dichtbevolkte plaatsen ter wereld behoren, dat Nahr al-Bared – waar zijn elektronicazaak gevestigd is – in 2007 bijna volledig werd vernield, dat er in Nahr al-Bared volgens UNRWA een chronische humanitaire crisis heerst en dat UNRWA bovendien eind juli 2013 besloot om, bij gebrek aan fondsen, het *Emergency Program* voor Nahr-al-Bared stop te zetten, (2) zijn persoonlijke situatie, namelijk dat hij na de oorlog in 2007 het kamp Nahr-el-Bared voor een jaar moest verlaten en zijn handelszaak moest achterlaten, dat door deze situatie de elektronicazaak helemaal niet meer rendabel was waardoor hij andere jobs moest zoeken om rond te komen, dat hij uiteindelijk in 2012 door ongezonde leefomstandigheden het kamp Nahr-el-Bared opnieuw met heel zijn gezin moest verlaten, dat zij na lang zoeken uiteindelijk een huurwoning konden

betrekken in Baddawi, een kamp dat overbevolkt is, dat hij steeds minder en minder hulp krijgt van de UNRWA omdat hij zagezegd zelf in het onderhoud van zijn gezin kan voorzien en dat zijn echtgenote en kinderen momenteel overleven op een bedrag dat hij achterliet bij zijn vertrek en wat steun van familie, doch het vanzelf spreekt dat het gezin hierop niet kan blijven overleven. Verzoeker laat gelden dat de bijstand van UNRWA dus ontoereikend is voor hem en zijn gezin. Hij wijst erop dat de opdracht van UNRWA er in bestaat levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, *i.e.* sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk stelt dat het nog leveren van bijstand (enkel aan de allerarmsten) en het uitbouwen van een strategisch plan inzake de vluchtelingenstroom uit Syrië voldoende is om te stellen dat UNRWA nog steeds in staat is de opdracht waarmee ze belast is uit te voeren, terwijl er naar mening van verzoeker erg duidelijke kwalitatieve vereisten bestaan voor die bijstand. Indien UNRWA niet een zekere kwaliteit van bijstand kan leveren, namelijk een kwaliteit die bestaat uit het bieden van levensomstandigheden die stroken met de menselijke waardigheid, *i.e.* sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd, kan UNRWA haar opdracht niet meer vervullen. Het louter bestaan van de bijstand is dan ook volgens verzoeker niet voldoende. In de bestreden beslissing schetst het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beeld van hem en zijn familie alsof het voor hen comfortabel leven zou zijn in het kamp Baddawi doch dit stemt volgens verzoeker niet overeen met de werkelijkheid. Hij verduidelijkt dat zowel wat betreft scholing, tewerkstelling, woonst, financiële draagkracht als medische zorg het Commissariaat-generaal een overdreven optimistische weergave hanteert. Ook al kon hij in het verleden rekenen op steun van de UNRWA, momenteel is er geen enkele garantie naar de toekomst toe, aldus verzoeker, die aldus van mening is dat UNRWA niet meer in staat is om voldoende bijstand te verschaffen opdat Palestijnen, en hij in het bijzonder, in Libanon een menswaardig leven kunnen leiden. Er kan naar het oordeel van verzoeker aldus gesteld worden dat de bijstand van UNRWA "om welke reden dan ook" is opgehouden in de zin van artikel 1D, lid 2 Vluchtelingenconventie. Onder meer de verschrikkelijke levensomstandigheden in het Palestijns vluchtelingenkamp dwongen verzoeker ertoe om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Het spreekt naar mening van verzoeker dus voor zich dat het Commissariaat-generaal hem onterecht uitsluit van de vluchtelingenstatus aangezien de UNRWA hem duidelijk geen bijstand meer kan leveren bij een terugkeer naar het mandaatgebied.

Tot slot betwist verzoeker de motivering in de bestreden beslissing dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en DAPR geregistreerd zijn. Meer bepaald voert hij aan dat het Commissariaat-generaal nagelaten heeft deze mogelijkheid tot terugkeer in de praktijk te toetsen. Verzoeker wijst er in dit verband op dat de Libanese autoriteiten in het verleden weigerden vluchtelingen terug te nemen en dat de Libanese autoriteiten altijd weigerachtig hebben gestaan tegenover het opnieuw toelaten van Palestijnse vluchtelingen op hun grondgebied. Dit wordt in eerste instantie aangetoond door de politiek van systematische uitsluiting van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese samenleving met de bedoeling te voorkomen dat zij zich definitief zouden vestigen op Libanees grondgebied. Verder duiden de beleidsveranderingen van de Libanese autoriteiten in het verleden op de onwil om Palestijnse vluchtelingen opnieuw op te nemen op hun grondgebied, aldus verzoeker, die er voorts op wijst dat op de website van de Libanese ambassade te Brussel staat te lezen welke documenten Palestijnen voor de aanvraag van een nieuw reisdocument moeten voorleggen. Dat verzoeker geen Belgische verblijfskaart zal kunnen voorleggen aan de Libanese ambassade, is duidelijk. Hij beschikt immers enkel over een attest van immatriculatie zolang de asielpcedure loopt. Op het moment dat hij zou moeten terugkeren naar Libanon, beschikt hij dus niet over een verblijfstitel. Of hij een attest kan voorleggen dat een procedure werd opgestart om een verblijfskaart te bekomen, is niet duidelijk. Het is voor verzoeker immers niet duidelijk wat met dit attest bedoeld wordt. Wanneer de voorwaarden op de website van de Libanese ambassade worden nagaan, lijkt verzoeker dus niet in aanmerking te komen voor de aanvraag van een reisdocument naar Libanon. Op z'n minst moet dit onderzocht worden, hetgeen het Commissariaat-generaal volgens verzoeker niet heeft gedaan.

2.4.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: UNHCR "*Statement on Article 1D of the 1951 Convention*" van mei 2009, UNHCR "*Revised Note on the Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating tot the Status of Refugees to Palestinian Refugees*" van oktober 2009 en de COI Focus "*Libanon. Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 19 januari 2014.

2.4.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 11 mei 2015 en de COI Focus "*Libanon. Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015 gevoegd.

2.5. Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

2.6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 mei 2015 (CG nr. 1314893), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.8. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde*

Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

2.9. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.10. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.11. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatie-richtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.12. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.13.1. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvV 1 december 2008, nr. 19.768). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

Zo wordt vastgesteld dat (i) hij de door hem geschetste illegale reisroute niet aannemelijk heeft weten te maken daar hij bijzonder weinig informatie betreffende zijn reis naar België en de door hem gebruikte reisdocumenten weet te verschaffen, (ii) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door de partij Jabha al Chaabieh al Kiada al Aama werd gezocht omdat hij weigerde samen te werken en voor haar te spioneren omdat het niet aannemelijk is dat de twee partijleden die hem vroegen om het spionagesysteem te installeren hem nooit naar zijn politieke overtuigingen hebben gepolst en hij bovendien tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het feit of de twee partijleden gedurende een bepaalde periode al dan niet meermaals op een dag langskwamen om hem te vragen alsnog het spionagesysteem te installeren, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de chronologie van de bedreiging met een mes en het incident waarvan zijn zoon op school het slachtoffer werd, alsook over het incident waarbij hij in de loop van juni 2013 werd bedreigd met een wapen, (iv) aan het medisch attest ter staving van het incident waarvan zijn zoon op school het slachtoffer werd, dat in het Engels en niet in het Arabisch werd opgesteld, geen bewijswaarde kan worden gehecht daar de inhoud van dit attest niet in overeenstemming valt te brengen met zijn verklaringen en in dit attest twee verschillende handschriften te zien zijn, (v) het niet aannemelijk is dat, ondanks dat het kamp Nahr al-Bared maar liefst 30.000 inwoners heeft, zijn vriend Y. louter op basis van een (familie)naam wist dat de familie van de jongens die zijn zoon aanvielen tot de partij die hem belaagde behoorde, (vi) het bevreemdend overkomt dat, ondanks dat hij reeds met een mes werd bedreigd, dat zijn zoon op school het slachtoffer werd van de partij en dat hij, toen hij langs het partijbureau passeerde, uitgescholden werd en geluiden van wapens die geladen werden hoorde, hij telkens hij van zijn werk terug naar huis wandelde langs het partijbureau bleef passeren en niet van route veranderde, hoewel er een alternatief was, en hij pas van route veranderde toen hij effectief werd beschoten, (vii) het tevens merkwaardig is dat hij, ondanks zijn vrees dat zijn zoon, die al eens op school het slachtoffer werd van een geweldincident gepleegd door een familie die tot de partij behoort, iets door de partij aangedaan zou worden, zijn zoon weliswaar naar een andere school stuurde maar dat deze school zich in dezelfde straat bevindt als de school waar zijn zoon belaagd werd, (viii) hij bijzonder weinig informatie had betreffende de evolutie van zijn problemen met de partij sinds zijn vertrek, (ix) de inhoud van het attest dd. 5 juni 2014 van een psychologe die hij hem posttraumatische stress heeft vastgesteld moeilijk in overeenstemming te brengen is met de door verzoeker op het Commissariaat-generaal geschetste motieven en, gelet op het feit dat hij de oorzaak van zijn posttraumatische stress niet aannemelijk gemaakt heeft, uit niets blijkt dat zijn posttraumatische stress verband zou houden met de criteria van de vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming en (x) zijn vrees dat hij ten gevolge van zijn asielaanvraag in Europe en ten gevolge van zijn professionele activiteiten voor westerse organisaties in Libanon bij terugkeer naar Libanon zou worden vermoord, een fundamenteel hypothetisch karakter vertoont.

2.13.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter, om onderstaande redenen, in gebreke blijft.

2.13.2.1. Immers, waar verzoeker aanvoert dat hij tijdens de gehoren een aantal malen heeft aangegeven dat hij schrik had en dat hij al zijn vertrouwen had gesteld in de smokkelaar die hem naar België heeft gebracht, dat zijn enige bekommernis was om ergens naartoe te kunnen gaan waar hij veilig was en dat dit verklaart waarom hij gedurende de reis zo weinig heeft opgemerkt en waarom hij op bepaalde momenten zelfs niet eens wist waar hij zich bevond en met welk papier hij reisde, en hij op deze manier zijn verregerende onwetendheid aangaande zijn reisweg en de door hem gebruikte reisdocumenten tracht te vergoelijken, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad benadrukt dat van verzoeker mag verwacht worden dat hij zijn reisweg en de door hem gebruikte reisdocumenten voldoende kan toelichten en dat zijn verklaringen hieromtrent klaar en ondubbelzinnig zijn, *quod non in casu*. De vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing "(...) Zo wist u niet met welk soort visum u van Beiroet naar Turkije reisde en wist u niet in welke luchthaven of in welke stad u daar bent aangekomen. U wist evenmin met welke luchtvaartmaatschappij u toen reisde. Voorts wist u niet van welk land het paspoort was waarmee u vanuit Turkije naar Europa reisde, welke identiteit u volgens dat paspoort had en of er in dat paspoort een visum was aangebracht. Uw smokkelaar heeft u dit immers niet verteld. Verder wist u niet naar welk land u vanuit Turkije reisde (CGVS I, p. 11-13).(...)" laten niet toe enig geloof te hechten aan de door verzoeker geschetste reisroute. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in dit verband opmerkt als volgt: "Naast het feit dat het ongeloofwaardig is dat u noch de stad in Turkije van waaruit u vertrok, noch uw

eindbestemming kende, is uw zeer gebrekkige kennis betreffende de inhoud van uw reisdocumenten echter hoogst bevreemdend en weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat meermaals grondig ondervraagd te worden omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig ondervraagd worden over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere hiermee verbonden verplichtingen. Gelet op dit grote risico kan redelijkerwijze verwacht worden dat, indien u Turkije werkelijk met een vals reispaspoort zou hebben verlaten, u meer details zou moeten kunnen verstrekken over deze door u gebruikte reisdocumenten. Deze vaststellingen doen dan ook vermoeden dat u op een andere manier heeft gereisd dan u op het Commissariaat-generaal vertelde. Dit ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid." Het verweer in het verzoekschrift vermag geen afbreuk te doen aan deze overwegingen.

2.13.2.2. Met de argumentatie dat hij meerdere malen heeft aangehaald dat de twee partijleden van Jabha al Chaabieh al Kiada al Aama wisten dat hij geen politieke voorkeur had en dat hij zich zo neutraal mogelijk opstelde en dat zij interesse in hem hadden omwille van zijn know-how inzake het spionagesysteem, blijft verzoeker voorts steken in het louter verwijzen naar zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag afbreuk te doen aan de vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld als volgt: *"Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u door de partij Jabha al Chaabieh al Kiada al Aama werd gezocht, omdat u weigerde samen te werken en voor haar te spioneren.*

Zo heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk werd uitverkoren om een spionagesysteem op de satellietontvanger van A.(...) S.(...), een voornaam Hamaslid, te plaatsen. In dit verband is het immers hoogst merkwaardig dat de twee partijleden die u vroegen om het spionagesysteem te installeren u nooit naar uw politieke overtuigingen hebben gepolst. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zich ten aanzien van uw klanten altijd politiek en religieus zo neutraal mogelijk opstelde (CGVS II, p. 11), waardoor de twee partijleden logischerwijs uw (gebrek aan) politieke overtuigingen niet via derden konden vernemen. U bevestigde overigens expliciet dat de twee partijleden uw politieke overtuiging niet kenden (CGVS II, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat het in een dergelijke context in principe had gekund dat u een politieke overtuiging had die nauw aansloot bij de politieke ideeën van Hamas, i.e. de partij van A.(...) S.(...) bij wie u een spionagesysteem had moeten plaatsen, zei u plotsklaps dat de twee partijleden heel goed wisten dat u neutraal was en geen [politieke] voorkeur had (CGVS II, p. 12). Deze wijziging in uw verklaringen is, gelet op uw expliciete verklaring even daarvoor dat de twee partijleden hiervan niet op de hoogte waren, niet geloofwaardig. Ook uw verklaring dat A.(...), een van de twee partijleden, u reeds lang kende en daarom zou weten dat u neutraal bent doet hieraan geen afbreuk daar uit uw verklaringen, en zoals reeds werd aangestipt, duidelijk blijkt dat u uw politieke opinie nooit uitte en u in de loop der jaren verschillende opvattingen/voorkeuren kan hebben gehad (CGVS II, p. 11). Dat de twee partijleden u zouden gevraagd hebben om een spionagesysteem te plaatsen zonder naar uw politieke ideeën en/of overtuiging te polsen, is niet aannemelijk. Dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u met aandrang werd gevraagd een spionagesysteem te installeren, blijkt tot slot uit een kleine, maar significante, tegenstrijdigheid. Daar waar u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde dat de twee partijleden gedurende een bepaalde periode dagelijks twee keer langskwamen om u te vragen alsnog het spionagesysteem te installeren (CGVS I, p. 15), zei u bij het tweede gehoor plots dat het nooit gebeurde dat ze meermaals op een dag langskwamen (CGVS II, p. 13)." Deze motieven worden dan ook door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verzoekers opmerking dat de protection officer hem tijdens het gehoor door middel van suggestieve vraagstelling en het aandringen op bepaalde antwoorden tot het afleggen van tegenstrijdige verklaringen probeerde te brengen, mist feitelijke grondslag. De lezing van de gehoorverslagen laat niet toe tot dergelijke conclusie te komen.

2.13.2.3. Daarnaast bevestigt verzoeker uitdrukkelijk dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de chronologie van de bedreiging met een mes en het incident waarvan zijn zoon op school het slachtoffer werd, alsook over het incident waarbij hij in de loop van juni 2013 werd bedreigd met een wapen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift betreffen deze tegenstrijdigheden allerminst details maar raken deze aan de kern van zijn relaas aangezien zij betrekking hebben op feiten die rechtstreeks verband houden met zijn beweerde vrees voor Jabha al Chaabieh al Kiada al Aama en bijgevolg ook aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van gewoonlijk verblijf. Het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde

tegenstrijdigheden is dan ook niet afdoende om deze te ontkrachten. De motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft onverminderd staande en worden beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.13.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing correct wordt vastgesteld dat (i) aan het medisch attest ter staving van het incident waarvan zijn zoon op school het slachtoffer werd, dat vreemd genoeg in het Engels en niet in het Arabisch werd opgesteld, geen bewijswaarde kan worden gehecht daar de inhoud van dit attest niet in overeenstemming valt te brengen met zijn verklaringen en in dit attest twee verschillende handschriften te zien zijn, (ii) het niet aannemelijk is dat, ondanks dat het kamp Nahr al-Bared maar liefst 30.000 inwoners heeft, zijn vriend Y. louter op basis van een (familie)naam wist dat de familie van de jongens die zijn zoon aanvielen tot de partij die hem belaagde behoorde, (iii) het bevreemdend overkomt dat, ondanks dat hij reeds met een mes werd bedreigd, dat zijn zoon op school het slachtoffer werd van de partij en dat hij, toen hij langs het partijbureau passeerde, uitgescholden werd en geluiden van wapens die geladen werden hoorde, hij telkens hij van zijn werk terug naar huis wandelde langs het partijbureau bleef passeren en niet van route veranderde, hoewel er een alternatief was, en hij pas van route veranderde toen hij effectief werd beschoten, (iv) het tevens merkwaardig is dat hij, ondanks zijn vrees dat zijn zoon, die al eens op school het slachtoffer werd van een geweldincident gepleegd door een familie die tot de partij behoort, iets door de partij aangedaan zou worden, zijn zoon weliswaar naar een andere school stuurde maar dat deze school zich in dezelfde straat bevindt als de school waar zijn zoon belaagd werd, (v) hij bijzonder weinig informatie had betreffende de evolutie van zijn problemen met de partij sinds zijn vertrek, (vi) de inhoud van het attest dd. 5 juni 2014 van een psychologe die bij hem posttraumatische stress heeft vastgesteld moeilijk in overeenstemming te brengen is met de door verzoeker op het Commissariaat-generaal geschetste motieven en, gelet op het feit dat hij de oorzaak van zijn posttraumatische stress niet aannemelijk gemaakt heeft, uit niets blijkt dat zijn posttraumatische stress verband zou houden met de criteria van de vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming en (vii) zijn vrees dat hij ten gevolge van zijn asielaanvraag in Europa en ten gevolge van zijn professionele activiteiten voor westerse organisaties in Libanon bij terugkeer naar Libanon zou worden vermoord, een fundamenteel hypothetisch karakter vertoont. Deze motieven worden door de Raad beaamd en in zijn geheel overgenomen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker ook de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.13.3. Waar verzoeker nog stelt dat de bestreden beslissing strijdt met de door hem ingeroepen bepalingen omdat er in wordt voorgehouden dat artikel 1D van de Vluchtelingenconventie alleen maar in werking zou treden als vastgesteld kan worden dat de asielaanvrager het land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omdat er in zijn of haar hoofde een vrees voor vervolging zou bestaan in de zin van de Vluchtelingenconventie, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing is er immers nergens sprake van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wel wordt er in gesteld dat er, rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of verzoekers vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde echter op goede gronden vast dat aan de door verzoeker aangehaalde feiten en problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht. De vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing en die zoals hoger aangehaald niet op overtuigende wijze worden weerlegd, worden door de Raad integraal overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in

Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. De opmerkingen in het verzoekschrift dat de Libanese autoriteiten in het verleden weigerden vluchtelingen terug te nemen en dat de Libanese autoriteiten altijd weigerachtig hebben gestaan tegenover het opnieuw toelaten van Palestijnse vluchtelingen op hun grondgebied, dat dit in eerste instantie wordt aangetoond door de politiek van systematische uitsluiting van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese samenleving met de bedoeling te voorkomen dat zij zich definitief zouden vestigen op Libanees grondgebied en dat verder de beleidsveranderingen van de Libanese autoriteiten in het verleden duiden op de onwil om Palestijnse vluchtelingen opnieuw op te nemen op hun grondgebied, zijn in dit licht van iedere relevantie ontdaan.

De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus is naar het oordeel van de Raad op een zorgvuldige wijze verzameld. De informatie schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat deze informatie onjuist zou zijn. Immers, waar verzoeker aanvoert dat op de website van de Libanese ambassade te Brussel te lezen staat dat Palestijnen voor de aanvraag van een nieuw reisdocument onder andere ofwel een verblijfsvergunning ofwel een attest waaruit blijkt dat ze de procedure voor het bekomen van een verblijfskaart gestart zijn moeten kunnen voorleggen en hij betoogt dat hij geen Belgische verblijfskaart zal kunnen voorleggen waardoor hij niet voldoet aan de voorwaarden vermeld op de website van de Libanese ambassade en hij derhalve niet in aanmerking komt voor de aanvraag van een reisdocument, wijst de Raad erop dat uit de COI Focus "Libanon: Aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen" dd. 16 januari 2015 blijkt dat met de op de website van de Libanese ambassade genoemde vereiste bedoeld wordt op een document dat bewijst dat de aanvrager van het reisdocument wel degelijk in België verblijft, zonder dat dit een verblijfskaart *sensu stricto* betreft. In dat opzicht volstaat in principe eveneens een document ter staving van een aan de gang zijnde of beëindigde asielprocedure in België.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

In zoverre verzoeker betoogt dat in hoger aangehaalde nota van UNHCR duidelijk wordt aangegeven dat Palestijnse vluchtelingen die *niet willen* terugkeren naar het UNRWA-kamp erkend moeten worden als vluchteling en hij hieruit concludeert dat de vraag of hij, als hij dat zou willen (*quod non*), kan terugkeren irrelevant is om uit te maken of hij valt onder te toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie, benadrukt de Raad dat in het standpunt van UNHCR twee redenen worden opgegeven die een terugkeer van een asielzoeker naar het mandaatgebied van UNRWA kunnen verhinderen, meer bepaald: (1) hij of zij *wil niet* terugkeren naar de UNRWA-zone *omdat zijn of haar veiligheid en vrijheid er in gevaar is, of omwille van andere ernstige beschermingsgerelateerde problemen* of (2) hij of zij *kan niet* terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA, bijvoorbeeld omdat de autoriteiten van het gastland weigeren de persoon opnieuw op het grondgebied toe te laten of weigeren de nodige reisdocumenten te vernieuwen. Zoals hoger reeds uiteengezet, toont verzoeker niet

aan dat hij niet zou kunnen terugkeren daar uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen in het bezit van de nodige documenten zonder problemen toegang krijgen tot Libanon. Voorts wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, het louter *niet willen* terugkeren geen voldoende reden vormt om te besluiten dat de asielzoeker valt onder de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie. Zoals duidelijk blijkt uit het door verzoeker zelf aangehaalde citaat moet dit *niet willen* terugkeren immers ingegeven zijn door het feit dat *zijn of haar veiligheid en vrijheid er in gevaar is, of door andere ernstige beschermingsgerelateerde problemen*. Verzoeker slaagt er echter niet in een dergelijk causaal verband aan te tonen, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

2.15. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 29 januari 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), alsook uit de COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015, dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij en zijn familie en ook de andere vluchtelingen in de kampen Nahr el-Bared en Baddawi al sedert een bepaalde periode veel minder hulp krijgen van UNRWA, dat de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon worden beschouwd als de meest armoedige in het Midden-Oosten, dat de Syrische vluchtelingencrisis deze situatie alleen nog maar erger maakte, dat door de toestroom aan Syrische vluchtelingen de druk op de kampen, waar de armoede en ontberingen reeds aanzienlijk waren, steeds groter wordt, dat de vluchtelingenkampen thans tot de meest dichtbevolkte plaatsen ter wereld behoren, dat Nahr al-Bared – waar zijn elektronikazaak gevestigd is – in 2007 bijna volledig werd vernield, dat er in Nahr al-Bared volgens UNRWA een chronische humanitaire crisis heerst en dat UNRWA bovendien eind juli 2013 besloot om, bij gebrek aan fondsen, het *Emergency Program* voor Nahr-al-Bared stop te zetten, benadrukt de Raad dat, zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, uit dezelfde informatie ook blijkt dat, behoudens de stopzetting van het *Emergency Program* in Nahr el-Bared, UNRWA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23 en COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015, p. 12). Dit wordt bevestigd in het rapport van de Danish Immigration Services getiteld *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”* van oktober 2014. Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Verzoeker toont met de argumentatie in het verzoekschrift geenszins aan dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op het *Emergency Program*. Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient nog te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. De Raad benadrukt te dezen echter dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf echter niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen

en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze in haar nota met opmerkingen benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”* van oktober 2014 –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld als volgt: *“(…) U hebt school gelopen en bent gediplomeerd. U had van 1993 tot uw vertrek in 2013 een eigen elektronicazaak in Nahr-el-Bared en had daarnaast nog een aantal bijkomende jobs. Dankzij het geheel van uw professionele activiteiten slaagde u er naar eigen zeggen op voldoende wijze in in uw levensonderhoud te voorzien. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat, indien u geen problemen had gehad, u bij terugkeer naar Libanon gewoon de draad van uw professionele activiteiten weer zou kunnen opnemen; hierboven is echter reeds gebleken dat er aan uw problemen geen geloof kon worden gehecht. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u over een eigen huurappartement beschikte en dat u de huur dankzij uw professionele activiteiten kon betalen. Uw in Libanon achtergebleven familie woont nog steeds in een eigen huurappartement. Dankzij hulp van familie en van u kan dit huurappartement betaald worden. Hoewel uw echtgenote voor de oorlog in Nahr-el-Bared van 2007 werkte, werkt ze sindsdien niet meer. Aangezien u voldoende inkomsten had, was dat immers financieel niet nodig. Ook na uw vertrek uit Libanon anno 2013 ging ze niet uit werken, omdat ze voor de kinderen moet zorgen. Financieel was het vooralsnog niet nodig, omdat u onder meer bij uw vertrek naar Europa een bepaald bedrag achterliet. Verder blijkt dat uw familie toegang heeft tot het UNRWA-onderwijs en de medische zorg aangeboden door UNRWA. Hoewel de (materiële) hulp van UNRWA de laatste tijd (drastisch) werd ingeperkt – onder meer medicatie moet met eigen financiële middelen betaald worden omdat uw familie voor UNRWA ‘niet arm genoeg is’ –, erkende u dat het inperken van de hulp van UNRWA op u geen grote impact had en dat uw familie erin slaagde om bijvoorbeeld medicatie zelf te betalen (CGVS I, p. 2-11; CGVS II, p. 17).”*

Met het betoog dat hij na de oorlog in 2007 het kamp Nahr-el-Bared voor een jaar moest verlaten en zijn handelszaak moest achterlaten, dat door deze situatie de elektronicazaak helemaal niet meer rendabel was waardoor hij andere jobs moest zoeken om rond te komen, dat hij uiteindelijk in 2012 door ongezonde leefomstandigheden het kamp Nahr-el-Bared opnieuw met heel zijn gezin moest verlaten, dat zij na lang zoeken uiteindelijk een huurwoning konden betrekken in Baddawi, een kamp dat overbevolkt is, dat hij steeds minder en minder hulp krijgt van de UNRWA omdat hij zagezegd zelf in het onderhoud van zijn gezin kan voorzien en dat zijn echtgenote en kinderen momenteel overleven op een bedrag dat hij achterliet bij zijn vertrek en wat steun van familie, doch het vanzelf spreekt dat het gezin hierop niet kan blijven overleven, brengt verzoeker geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon. Waar verzoeker nog opwerpt dat hij in het verleden weliswaar kon rekenen op de steun van UNRWA, doch er momenteel geen enkele garantie is naar de toekomst toe, brengt hij evenmin valabele argumenten bij die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een andere daglicht kunnen stellen. De Raad herhaalt in dit verband andermaal dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat, hoewel de (materiële) hulp van UNRWA de laatste tijd (drastisch) werd ingeperkt – onder meer medicatie moet met eigen financiële middelen betaald worden omdat verzoekers familie voor UNRWA ‘niet arm genoeg is’ –, het inperken van de hulp van UNRWA op hemzelf geen grote impact had en dat zijn familie erin slaagt om bijvoorbeeld medicatie zelf te betalen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te

verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Baddawi van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat de bepalingen van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.16. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" dd. 7 november 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, en COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" van 11 mei 2015, toegevoegd aan de verweernota) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en

mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ernstig kan voorhouden dat zijn loutere aanwezigheid in Libanon niet zou kunnen leiden tot een mensonwaardige situatie en dat van Baddawi onmogelijk kan gesteld worden dat het veilig zou zijn en de verwijzing naar recente verslaggeving omtrent de huidige situatie in Libanon en naar het reisadvies Libanon van de FOD Buitenlandse Zaken, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen. Uit het reisadvies kan bovendien geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er te dezen andermaal op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.17. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk

is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.18. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.19. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS